

ἀνδρὸς ἐκείνου ὡς παρέχοντα τῇ πόλει ἐλπίδας νέας ἐλευθερίας, ἐξύμνησε τὸ τοῦ Πανσανίου ἔργον, ἐξύβρισε τὸν Ἀλέξανδρον, ἐπονομάσας αὐτὸν Μαργίτην (ἀπὸ χαρακτῆρος τινὸς ἀξίου περιφρονήσεως ἐνὸς τῶν ὀμηρικῶν ποιημάτων), ἀνθρωπον εὐήθη, ὅστις δὲν θέλει κινήθῃ ἐκ Μακεδονίας, διότι ἀγαπᾷ τὴν περιπατῆ καὶ τὴν φυλάττη τὸ δέρμα αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους δὲ πρότεινε νὰ θύσῃ ὁ δῆμος εὐαγγέλια, ὃ ἐστὶν εὐχαριστήριον πρὸς τοὺς θεοὺς θυσίαν, ἣτις καὶ ἐτελέσθη, ἃν καὶ ὁ Φωκίων ἐπροσπάθησε νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἀγοπήματος· ἐξήτησε δὲ ὁ Δημοσθένης καὶ ἐξωτερικοὺς ἐπικούρους γράφας ἐπὶ τούτῳ πρὸς τε τὸν Ἄτταλον καὶ πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ἄλλὰ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀνέδειξαν αὐτῆς τὴν δυσμένειαν αὐτῶν κατὰ τῆς μακεδονικῆς κυριαρχίας, οἱ δὲ Ἀμβρακῶται ἐξέβαλον τὴν φρουρὴν ἣν ὁ Φίλιππος εἶχε καταστήσει ἐν τῇ πόλει αὐτῶν καὶ οἱ Αἰτωλοὶ ἐψηφίσαντο τὴν ἀνάκλησιν τῶν ἐκ διαταγῆς αὐτοῦ φυγάδων γενομένων ἀνδρῶν. Ἀφ' ἑτέρου ὁμοῦ οἱ Θεσσαλοὶ ἔμειναν πιστοὶ εἰς τοὺς Μακεδόνας, παρέμενε δὲ πάντοτε ἐν Καδμείᾳ καὶ τότε μακεδονικὴ φρουρὴ καὶ ἤρχον ἐν Θήβαις οἱ μακεδονίζοντες Θηβαῖοι. Ὁ Ἀλέξανδρος, ἅμα ἐπληροφορήθη ταῦτα πάντα. ἔδραμεν ἀμέσως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα μετὰ στρατοῦ φοβεροῦ, δύο μόλις μῆνας ἀπὸ τῆς δολοφονίας τοῦ πατρὸς, δὸς οὕτω δεῖγμα τῆς θαυμαστῆς αὐτοῦ δραστηριότητος, καὶ δι' ἔργων καταστήσας πρόδηλον, ὅποσον ἐπλανᾶτο ὁ Δημοσθένης περιυβρίζων καὶ περιφρονῶν αὐτόν. Οἱ Θεσσαλοὶ ὑπεδέχθησαν αὐτὸν εὐμένως καὶ ἐπέτρεψαν αὐτῷ τὴν πρότερον εἰς τὸν Φίλιππον (!) παραχωρηθεῖσαν ἡγεμονίαν τῆς Ἑλλάδος, διὰ κοινῆς δόγματος, τὸ ὅποιον μετ' οὐ πολὺ ἐπεκύρωσε καὶ ἡ ἐν Θερμοπύλαις συνελθοῦσα σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. Μεθ' ὃ ἦλθεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Θήβας καὶ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ Κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ εἰς Πελοπόννησον, οὐδεμίαν, ὡς φαίνεται, οὐδαμοῦ εὐρῶν ἀντίστασιν. Ὁ ἀναγνώστης ἐρωτᾷ βεβαίως τί ἀπέγιναν αἱ λαμπραὶ ἐκεῖναι διαδηλώσεις καὶ ἐπιδείξεις τῶν Ἀθηναίων. Κατὰ δυστυχίαν πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι, ἐνῶ ὠνόμαζον τὸν Ἀλέξανδρον παῖδα, αὐτοὶ ὡς παῖδες ἀληθῶς ἐπολιτεύθησαν, καὶ ἅμα ἔμαθον αὐτὸν ἐπελθόντα ἔσπευσαν διὰ ψηφίσματος οὐ μόνον συγγνώμην νὰ ζητήσωσι, καὶ ὑποταγὴν πλήρη νὰ ὁμολογήσωσι, καὶ ὡς ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀναγνωρίσωσιν αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τιμὰς θείας αὐτῷ ἀπένειμαν· ὁ δὲ ἀπεδέχθη ἐπεικῶς καὶ μεγαλοφρόνως τὴν κομίσασαν τὸ δόγμα τοῦτο πρεσβείαν εἰς Θήβας, ὅπου ἔτι διέτριβε. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ περιοδείαν συνεκάλεσεν ἐν Κορίνθῳ κοινὴν τῶν Ἑλλήνων σύνοδον, ἣτις ἀπέδωκεν αὐτῷ ὅπως ἄλλοτε εἰς τὸν Φίλιππον, τὴν ἡγεμονίαν τῆς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατείας, ἣν, ὡς καὶ τὴν προηγουμένην, ἐψηφίσαν οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων πλὴν τῶν Λακεδαιμόνιων. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ ἀναγκάσῃ καὶ τοὺς νὰ ὑποκύψωσιν, ἀλλὰ δὲν ἐνόμισε πρέπον νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν κατὰ τῆς μίας καὶ μόνης ἐκείνης πόλεως, ἐνῶ ὅλοι αἱ λοιπαὶ οἰκειοθελῶς ἀνεγνώρισαν τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ.

Ἡ πρᾶξις ἐκείνη τῆς ἐν Κορίνθῳ συνόδου εἶχε πιθανώτατα ἀπαραλλάκτως ὅπως ἡ πρᾶξις δι' ἧς προηγουμένως ἀπενεμήθη ἡ ἡγεμονία τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Φίλιππον. Κατὰ

(1) Ἀνεγνώρισαν δηλαδὴ αὐτόν ὡς ἀρχιστράτηγον τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ κατὰ Περσῶν πολέμῳ, ὡς εἶχεν ἀποφασίσει ἡ ἐν Κορίνθῳ σύνοδος πολλῶν ἑλληνικῶν πολιτειῶν περὶ Φιλίππου. Διὰ τοῦτο οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ λόγος ἐνταῦθα περὶ τῆς ἡγεμονίας τῆς Ἑλλάδος, παραχωρηθείσης δὴθεν τῷ Φιλίππῳ ἢ τῷ Ἀλεξάνδρῳ.

